

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktober 1989

25. årg.

Hva gjør du med det?

Dette har tonet igjen og igjen for meg. Hva gjør du med det du hører? Går det inn det ene øret og ut det andre, og så er det ikke mere av det? Har jeg vennet meg til med å bryte spissen av det sårende og legende Guds ord? Ja, hva gjør vi med det vi hører? Ordets mål er å tukte og trøste en hjelpløs synder. Ja, for vi er vel hjelpløse syndere alle sammen? Eller har vi slått oss til ro med vår kristendom? Med vår vanekristendom? Hvis ikke Herren med sitt ord får ramme alt i mitt liv om igjen og om igjen ja, da er det ute med meg. At ORDET enda får avkle og ikle en stakkars synder, det er nåde over nåde. Jeg synes å kjenne på en åndelig latskap her imellom oss. Du, det har med hjertereforholdet til Frelseren å gjøre. «Kristi kjærlighet tvinger meg», sier ordet. Hvis ikke Kristi kjærlighet tvinger, holder oss oppe, tar tak i oss, ja da går du og jeg fortapt.

Det er ikke deg og meg det kommer an på i denne sak, men alene Ordets åpenbarelse for hjertet. «Daglig ned for Jesu fot, daglig ren i Jesu blod.» Livet med Herren er et levende liv og kan ikke stå stille. Hva gjør du med det du hører og leser? Får det daglig ramme deg og drive deg til Frelserens vunder og sår? Det er dette som er vokster i nåden, og det er dette som skal bevare deg hos Jesus og føre deg til himmel og salighet.

«Herre Jesus, gjør nå med meg således som du vil. Vederkveg meg eller la det være. Mett mitt hjerte med manna eller la meg sulle. Deg slipper jeg ikke. For hvis jeg ikke har deg, ville jeg forgå i min elendighet. Foruten deg er der intet, uten natt og død og helvede.»

Krummacher.: Salomo og Sulamith.

Solvi Straumstein

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

(forts. fra forrige nr.)

La mig også dvele et øieblikk ved det fjerde punkt: *den bevirkede helbredelse*. Det fortelles i teksten at «om en slange hadde bitt nogen, blev han i live når han så hen til kobberslangen.» (Eng. oversettelse.) Det vil si: *han ble straks helbredet*. Han behøvde ikke å vente fem minutter eller fem sekunder. Kjære leser, har du nogen gang hørt dette før? Hvis ikke, må det forbause dig, men det er sant. Om du har levet i den svartest mulige synd inntil dette øieblikk, skal du dog, hvis du nu vil tro på Jesus Kristus, bli frelst før klokken tikker en gang til. Det er gjort som et lynglimt; tilgivelsen er ikke noget tids-spørsmål. Helliggjørelsen behøver en livstid, men rettferdiggjørelsen behøver ikke mere enn et øieblikk. Du tror – og du lever. Du forlater dig på Kristus, og dine synder er borte, du er et frelst menneske i det øieblikk du tror. «Å», sier en, «det er jo et under.» Det er et under og vil vedbli å være et under i all evighet. Vår Herres undere mens han var på jorden var for det meste øieblikkelige. Han rørte ved dem, og de febersyke var i stand til å reise sig og tjene ham. Ingen læge kan kurere en feber på den måten, ti der følger en svakhetsperiode når feberen har gått ned. Jesus virker fullkomne helbredelser, og hver den som tror på ham, om han så bare har trodd

et minut, han er rettferdiggjort fra alle sine synder. Å Guds uforlignelige nåde!

Dette middel helbredet om og om igjen. Det er godt mulig at når en mann var blitt lagt, kunde han gå tilbake til sitt arbeide og bli anfalt av en ny slange, for det myldret av dem. Hvad skulde han gjøre? Jo, se hen til kobberslangen på ny, og blev han bitt tusen ganger, måtte han se derhen tusen ganger. Du kjære Guds barn, har du synd på din samvittighet, så se hen til Jesus. Den sunneste måte å leve på hvor det vrimler av slanger, er overhodet aldri å ta blikket bort fra kobberslangen. Å I øgler, I kan bite om I vil – så lenge mitt øie er festet på kobberslangen, trosser jeg eders tenner og giftposer, ti et uavladelig lægemiddel er virksomt i mig. Fristelsen overvinnes ved Jesu blod. «Dette er den seier som har overvunnet verden – vår tro.»

Denne kur var effektiv overalt for alle som brukte den. Det hendte ikke én gang i hele leiren at et menneske så på kobberslangen og allikevel døde, og det vil aldri hende at et menneske som ser hen til Jesus, forblir under fordømmelsen. Den troende må bli frelst. Nogen av folket måtte se på lang avstand. Slangen kunde ikke være like nær alle sammen, men så lenge de kunde se

slangen, helbredet den dem som var langt borte så vel som dem som var nær ved. Heller ikke gjorde det noget om deres øine var svake. Alle øine er ikke like skarpe, og nogen kan være skjeløiet eller ha svakt syn eller bare ett øie, men bare de så, blev de i live. Kanskje mannen knapt kunde skjelne slangeskikkelsen når han så. «Å», sa han til sig selv, «jeg kan ikke se kobberslangens buktninger, men jeg kan se glansen av kobberet,» og han blev i live. Stakkars sjel, om du ikke kan se hele Kristus eller alle hans skjønheter eller alle hans nådes rigdommer, bare du kan se ham som blev gjort til synd for oss, skal du leve. Sier du: «Herre, jeg tror, hjelp min vantro,» skal din tro frelse dig; en liten tro vil gi dig en stor Kristus, og du skal finne evig liv i ham.

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.
Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.
Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø
Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Det er en deilig tanke at i hvad slags lys de enn så på slangen, blev de i live. Mange så på den i det sterke middagslys og så dens skinnende buktninger og blev i live. Men det skulde ikke undre mig om det var nogen som blev bitt om natten, og i månelyset nærmet de sig og så og fikk leve. Kanskje det var en mørk og stormfull natt og ikke en stjerne var å se. Orkanen braket over hodet på dem, og fra den svarte sky slo lynet ut og splittet klippene. Ved lyset av dets plutselige flamme kunde den døende skjelne kobberslange, og om han enn bare så et øieblikk, blev han i live. Således, synder, om din sjel er omhyllet av stormen og om der fra skyen kommer bare et eneste lysglimt, se hen til Jesus, og du skal leve.

(fors. neste nummer.)

For den falne!

Alle tollere og syndere holdt seg nær til Ham for å høre Ham. Og både fariseerne og de skriftlærde knurret og sa: Denne mann tar imot syndere og eter med dem! Da fortalte Han denne lignelse til dem: Om noen av dere har hundre sauер og mister én av dem, vil han da ikke forlate de nittini i ødemarken og gå avsted og lete etter den som er kommet bort, til han finner den? Og når han har funnet den, legger han den på sine skuldrer og

gleder seg. Når han kommer hjem, ber han sammen venner og naboer og sier: Gled dere med meg, for jeg har funnet igjen sauensom jeg hadde mistet. Jeg sier dere: Slik skal det være større glede i himmelen over én synd som omvender seg, enn over nit-tini rettferdige som ikke trenger til omvendelse. Luk. 15, 1-7.

Ja, vi mennesker vi vil gjerne rose oss av, og bli rost for vår prektighet. Og er vi blitt prektige i egne øyne så er frukten uungåelig den, at vi ser ned på den som er falt og ligger under.

Men her i denne beretningen ser vi Herrens, den virkelig prektige og fullkommen rettferdiges hjertelag for den falne. Og den *falne* det er vi i virkeligheten alle. Alle har syndet og fattes ære for Gud. (Rom. 3, 23).

Kan du tenke deg noe så bakvendt som å gjøre seg stor på at en er en kristen? Det er jo ikke noe annet enn å være forlatt sine *synder!* Det var det vi hadde å komme med, og det er det vi har å komme med også i dag. Om vi har vært kristne aldri så lenge. Våre *synder*.

Herren lærte sine disipler å be *daglig*: Forlat oss vår *skyld*. Og da var det nødvendig! Vi er og blir skyldige slik vi står i oss selv og ved de mange ting vi pådrar oss, og frelses kun ved forløsningen i Hans blod.

Men vi skal få rose oss av at vi kjenner Herren, og at vi er kjent av Ham.

Nå taler Guds ord også om djevelen som går omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke

(1 Pet. 5, 8). Og når vi ser på vårt samfunn i dag, så ser det ut for at han har oppslukt det meste. Men de han fremfor alt angriper, det er de som hører Herren til. For å lede oss til fall så vi skal bli liggende igjen på veien og ikke nå fram. Her ser det ut for at han har stor fremgang i dag. Ikke minst ved mye av dette som går for å være såkalt «kristen» virksomhet. Men vi ser at Herren ikke befinner seg passiv overfor dette. Himmel folger med, *deg!* Han oppsøker det bortkomne får og vil ha det med seg hjem.

Kanskje stanser Han for deg i dag også? Og minner deg: «Du har en evig sjel. Du må ikke dø i din synd. Det finnes en vei ut, se mine hender og mine føtter. Gjennomboret, *for deg!*» Guds ord taler klart om det, at den som lever utenfor Kristus, lever i *sin synd*. Om en lever aldri så religiøst og prektig menneskelig sett. Og den som dør utenfor Kristus, dør i sin synd, og går tapt. Gud har nå vitnet i sitt ord, at Han har tatt bort verdens synd. Din og min syndegjeld. Men det er i Jesus! Utenfor Ham er alt ved det gamle!

Mennesket lever og dør utenfor frelsen og faller i den levende Guds hender (Hebr. 10, 31).

Ja, vi vil gjerne være prektige og slike som har greie på saker og ting, men Jesus kom for syndere og fortapte, og tar seg bare av syndere og fortapte.

I den kristne dagspresse kan du lese om sommeren om alle de store stevrene. Og alt synes å være så vellykket.

Vi mangler ingenting. Men når det har lidd litt utpå høsten kommer der gjerne andre toner inn. Å, om Herren ville gjeste oss! Å, om det kunne bli vekkelse! Da må jeg tenke på hva som står i teksten vår. «Denne mann tar imot syndere og eter med dem.» Altså, der hvor denne erkjennelse er, og hvor vi blir bevart i denne erkjenningse, av hva og hvem vi i virkeligheten er. *Der er Jesus!* Året rundt. Han tok inn hos en *syndig* mann (Luk. 19,7). Og slik er Han også i dag! Også i dag tar Jesus inn hos syndere. Det er de Han ser etter – for å lege dem; han som bar deres synder på sitt legeme oppå på korsets tre. Da ser jeg at frelsen også er for meg. For den er slett ikke for dem som selv holder mål, men for *syndere*.

«Og når han har funnen den, legger han den på sine skuldrer og gleder seg.» (v. 5). At Han, himmelens Gud skal glede seg over å finne en slik en som meg, det er mer enn underlig.

Men slik vitner Han! Det er glede i himmelen over hver synder som tror Hans frelse. Hans frelse, det er Hans blod som er utøst til syndenes forlatelse. Det blod som renser oss fra all synd! (1 Joh. 1, 7).

Jesus, Hans Sønns blod renser oss fra all synd. For liksom å understreke verdien av dette blod, skriver apostelen ved Den Hellige Ånd: *Hans Sønns blod*. Dette er altså ikke et hvilket som helst blod, men det er *Guds Sønns blod*!

Om du har vanskelig for å tro at dette blod er nok for deg til frelse, for du er så stor en synder og alt er så galt med deg. Hør da hva Guds ord vitner om det: «Det er nok for Gud!» Det er *derfor* det er oss til frelse! Uansett hvor dypt og galt med oss, blodet mister aldri sin verdi *for Gud!* La Han som banker på få føre deg til denne hvile!

Einar kristoffersen.

Avklæd dykk – og iklæd dykk

(Koloss. 3, 1-15)

Av Amund Lid

Ein av dei ting eg lika lite då eg var ung, det var mor sitt stadige mas om å byta klede når eg kom heim frå skulen. Heller ikkje kan eg seia at eg er like villig og lys i åsynet, når kona minner meg om å byta klede før eg skal til med måling anna arbeid som er fárleg for kleda.

Men det er ikkje berre mor som minner barna, og kona som minner mannen sin om det. I ordet ovanfor ser me at også Gud minner sine barn om å skifta klede, for han vil at me skal gå kledd som det sømer seg for eit Guds barn.

Korleis er vår tanke, reaksjon, sinn

og åsyn når Gud minner oss dette?

Kleda viser ofte kven me er og kven me er i tenesta hjå. Me kan berre nemna soldaten, politimannen, postboden, sjåføren, flygaren, frelsesar-meen o.s.v.

Slik er det også når det gjeld vår åndelege klednad eller utrustning som det her er tale om. Dei vitnar om kven me er, kven me tener, og kva ånd og sinn som rår i vårt liv.

Det vantruande og naturlege mennesket har sine åndsklede. Og dei ferdast dei i til arbeid og til fest, kvardag og helg utan å skifta. Desse kleda er verda si ånd og sinn og det medfødde kjøtet si natur og sine gjerningar. «Som de fordom ferdast i etter tida si ånd, etter hoydingen i lufta, den ånda som nå verkar i vantrua sine barn, og mellom dei ferdast og me alle fordom i vårt kjøts lyster, med di me gjorde det som kjøtet og tankane ville, og var av natura vreidens barn liksom dei andre,» seier Guds ord. (Efes. 2, 2-3). Skrifta seier og at dei er openberre, slike som: vreide, ill ska, vondskap, spotting, skamleg tale, løgn, usanning, utukt, ureinskap, ovhug, vondlyst, havesykja, avgudsdyrking, sjølvkjære, pengekjære, storordige og stormodige, ulydige, utakksame, vanhellige, ukjærlege upålittande, baktlante, umåtelege, umilde, utan kjærleik til det gode, svikfulle, framfuse, elskar lystene sine meir enn Gud, som har skin av guds frykt men fornekta hans kraft – og meir slikt. (2. Timot. 3, 2-5 og Galat. 5, 19-21).

Dette er berre eit lite utval av den

klednad som djevelen har ikledd den vantru verda, det falne og naturlege menneske. Dei som lever og ferdast i slike ting, dei vitnar om kven dei er og kven dei tenar. For mange treng du ikkje vera i tvil om det. Men her som elles i verda er det stor skilnad på det enkelte individ. Nokre prøver å halda seg fine og folkelege så langt dei maktar med dei midlar dei rår over, medan andre er ikkje så nøyne på det og ser like sjaskete og fillute ut som dei er.

Skrifta fortel også om nokon som held seg borte frå det vonde og lever eit fint og rettferdigt liv. Dei gjer sine gode gjerningar for augo på folk, og får folk til å tru at dei er rettferdige, seier Jesus. Og Herren seier: Dette folket held seg nær til meg med munnen og ærar meg med lippone, men held hjarta sitt langt borte frå meg, og deira otte for meg er eit menneskebod som dei har lært. (Esa. 29, 13). I Matt. 15 seier Jesus at Esaias spådde sant om dykk då han sa: Dette folket ærar med med lippone, men hjarta deira er langt ifrå meg, men dei dyrkar meg fåfengt, med di dei lærar folk det som er menneskebod. All eiga rettferd hører det naturlege menneske til og er den eigne drakt han var iført som kom inn i bryllaupssalen og blei kasta ut.

Guds ord seier at for desse ting kjem Guds vreide over dei vantruande, og at dei som fer med slikt skal ikkje arva Guds rike.

Men den som er oppreist med Kristus ved trua på han og det verk han

har gjort for oss, han har ei heilt anna drakt å iføra seg. Då er du ein av dei det står skrive om: «De som har avkledt dykk det gamle mennesket med dei gjerningar det gjer, og iklædt dykk det nye, som vert oppnya til kunnskap etter sin skapars bilet. Her er ikkje grekar og jøde, umskjering og fyrebud, barbar, skyte, træl, fri mann, men *Kristus er alt i alle*». Vers 9-11. Inne for Gud er du ved trua avklædt den gamle drakt og iført Kristus og alt hans. Her er *Kristus alt*, og *i alle* dei som er oppreist med han.

Då eig du Kristi Ånd og sinn og høyrer til Guds utvalde, heilage og kjære, høyrande til Guds husfolk, og er Kristi huglege ange for Gud her på jorda med di du openberrar kunnskapen om Han på ein kvar stad.

Her er det at Gud kjem med formanna om å døyda og avklæ oss våre jordiske lemer: Utukt, ureinskap, ovhug, vond lyst og havesykja, som er avgudsdyrkning. Og elles alt som er nemnt ovanfor og alt det som høyrer til det naturlege menneske. Og «iklæd dykk då, som Guds utvalde, heilage og kjære, hjarteleg miskunn, godleik, audmykt, spåklynde, langmod, so de toler kvarandre og tilgjev kvarandre, om nokon har kjæremål imot nokon, som Kristus tilgav dykk, soleis de og! Men attåt alt dette iklæd dykk kjærleiken som er bandet om fullkomenskapen! Og Kristi fred råde i dykkar hjarto, den som de og vart kalla til i ein lekam, og ver takksame!» Vers 12-15.

Nokon meinar og seier at den som forkynner dette er lovisk. Og det kan

det vera, som alt anna Guds ord, om det blir forknyt i ei lovisk ånd. Men skrifta visar at det er bibelsk forkynning, og den Heilage Ande sin daglege gjerning i eit Guds barns liv. Apostelen Peter forkynner: «For når desse ting finst hjå dykk og fær veksa, då viser dei at de ikkje er yrkeslause eller fruktlause i kunnskapen um vår Herre Jesus Kristus. For den som ikkje hev desse ting, han er blind, dimsynt, med di han hev gløymt reinsingi frå sine fyrre synder.» 2. Pet. 1, 3-15. Apostelen seier vidare at når me gjer desse ting skal me slett ikkje snåva, for på denne måten skal det rikeleg verta gjeve dykk inngang i vår Herre og frelsar Jesu Kristi æveleg rike. Difor kjem han alltid til å minna om dette, enda han veit at dei er grunnfeste i sanninga, og held det for rett å vekkja dei ved påminning så lenge han er i denne hytta.

Den som har augo til å sjå med, han vil i det daglege livet leggja merke til at her er skilnaden stor – også mellom oss som lever i trua på Jesus. På den som syt, klagar, er missnøygd og utakknemleg, og på den som lit på Gud, er fornøygd med løna og det han har, og som er takknemleg. Likeeins på den som tykkjer synd på seg sjølv og missunner andre, og den som gled seg over at det går dei andre vel. Det er også stor skilnad på den uvilleg og trege ånd og sinn, og der det villige og tenande sinn og ånd rår, der den harde og sjølvforsvarande ånd og sinn rår, og der angeren og sorga over synd og seg sjølv rår. Det

er skil på den som er kravfull og ventar mykje av andre, og på den som er innstilt på tena og gi, som søker Guds æra og andres gagn og Guds rikes framgang o.s.v.

Alle som er frelst ved trua på Kristus, er Kristi vitne eller brev, kjent og lese av alle menneske, skrivne at den levande Guds Ande på hjartans kjøttavler. 2. Kor. 3, 1 – fg. I eit stort hus finnst det mange kar, nokon til æra og nokon til vanæra.

Når det gjeld vår frelsa, så har Kristur gjort det for oss, ein gong for alle. Det er fullført, alt er ferdig, kom! Her

er *Kristus alt, i alle!*

Men den gjerningen Kristus gjer i oss, som tok til då me blei frelst og held fram livet ut, det er den Heilage Ande sin gjerning. Hans arbeid kan me stå imot eller samarbeida med. Den som let kjøtet rå skal døy, men den som døyder gjerningane åt lekamen ved Anden, han skal leva. Rom. 8, 13.

Og eg er fullviss på at han som tok til med ei god gjerning i dykk, skal fullføra henne alt til Jesu Kristi dag. Filipp. 1, 6.

Vantrua si løn

«Skunda deg og røm dit, for eg kan ingen ting gjera fyrr du er komen der. Difor kaller dei den byen Soar.» Soli hadde runne over jordi då Lot kom til Soar. Då let Herren det regna svovel og eld – frå Herren, frå himmelen nedover Sodoma og Gomorra og øydelagde både dei byane og heile sletta med alle som i byane budde og alt som på vollane vokste. Og kona hans Lot såg attum seg. Då vart ho til ein saltstein. 1. Mos. 19, 22-26.

Det er alltid nokjo tungt og vondt over ein kristen som har lide skipbrot, mest når skaden ikkje kan opprettast igjen. Slik var det for Lot. Abraham kallar han rettferdig når han bed for han. Det same seier Peter i sitt brev: «og la byane Sodoma og Gomorra i oska og fordømde dei til undergang, og dermed hev sett dei til fyredøme

på dei ugudlege i framtid, og fria ut den rettferdige Lot, som leid under den skamlause åtferdi av dei ugudlege- for den rettferdige som budde imillom dei, leid dagstødt pinsla i si rettferdige sjel ved dei lovlause gjerningar som han såg og hørde.» 2. Pet. 2, 6-8.

Vi ser at ein dag kom det til brot mellom Lot og Abraham. For ein kristen går det ikkje an å leva i eit forhold som er dømt av Gud. Det vert berre til uro og skade. Tenk på for eit nådekkat at Lot fekk vera saman med Abraham. Sjå hans Guds tru, lydnad, heilhjarta livsferd. Det var vel mange av oss som ynskte ein slik medvandrar. Du har han her i ordet, sjå på Han, fylg Han, stig ikkje av vegen i trusprøvane. Å, du skal få sjå og erfara at Jesus Kristus er i går og i dag

den same, ja til evig tid. Heb. 13, 8. Lot sitt hjarta var bunde sterkt til denne verda. Det ser vi snart ved fyrste prøve, då vart det tretta mellom gjetarane. Her var fyrste steget bort frå vegen for Lot. Endå det var Abraham som hadde fått landet, var han den som gav. Lot visste kva han ville ha, men visste ikkje kva det kosta. Herren minna Abraham om den lov nad han hadde gjeve han. Difor kunde han seia: Skil heller lag med meg, tek du til venstre, so skal eg ta til høgre. Og tek du til høgre skal eg ta til venstre. Lot såg omkring seg, og såg Jordan sletta alt burt åt Soar var rik på vatn over alt, som Herrens hage, som Egypterlandet – det var før Herren hadde lagt Sodoma og Gomora øyde. – Men folket i Sodoma var vonde og synda groveleg mot Herren. Det gjorde han ikkje redd. Her får vi sjå satans list, og vår eiga dømekraft. Difor seier Herren: Elska ikkje verda, og ikkje dei ting som er i verda! Om nokon elskar verda, so er ikkje kjærleiken til Faderen i han, for alt som er i verda, kjødslyst, og augnelyst og storlæte i livnad, det er ikkje av Faderen, men av verda.

Og verda og hennar lyst forgår, men den som gjer Guds vilje vert verande til evig tid. 1. Joh. 2, 15-17. Lot mista alt, men berga si sjel. Var det på grunn av Abrahams utrøttelege bøn for han?

Slik Lot handla, er ei alvorlig åtvaring for Guds vene på jord. Hadde det vore nauda for Sodomas folk som kalla, då hadde det vore annorleis.

Då hadde han måtta prøva det Paulus og Silas fekk prøva: Blodig rygg og fengsel. Vinninga sitt Sodoma, og kjøtet sit Sodoma er like färlege for vårt åndelige liv.

I Sodoma ser vi heidenskapen og den gudlause kultur sine fryktelige fylgjer. Men verre enn alt, vi ser ein utvatna og kraftlaus kristendom. Respekten for Lot var borte. Hans eigne svigersøner trudde han spøkte då han forkynte Guds dom over staden. Er det bilete på vår tids kristendom? Gudfryktighets skin, men forneker hans kraft. Lot sin rikdom og ein leiande stilling i Sodoma kunne ikkje hjelpa han.

Det er ikkje lett å bryta opp frå verda når ein fyrst har fått ho kjær. Det er lettare å gå inn i staden enn å gå ut. Lot gjekk inn med alt sitt frivil lig, men for å få han ut måtte Gud bruka sin ven Abraham. Ein bønekamp som vi ikkje finn maken til i Guds ord, dertil to englar som tok han og førte han ut. Han var grodd så fast. Guds tale til hjarta og samvet vart ikkje motteke. Vi høyrer aldri frå Lot når Gud talte: Her er eg! Høyr kva som er skrive: Opp og kom dykk bort frå denne staden! For no vil Her ren øydeleggja denne byen. Men mågane hans tenkte han berre vilde narra dei. Men han drygde! Då greip mennene (englane) han i handa – og leidde han ut, og slepte han ikkje før dei var ute av byen. 1. Mos. 19, 14-16. Den rike Lot ber ein liten bylt med seg. Alt det andre skal fortærast av Herrens eld. Kona til Lot flykta og,

men kva hjelp var det i det? Hjarta var bunde til Sodoma, ikkje ein gong englane kunne hjelpa. Her på vegen vart ho ståande for alltid, og seier: Gå ikkje der, då får du same lagnad. Til den som går ut roper ho: «Ta hjarta med så du ikkje ser deg tilbake. For då vert det siste verre enn det fyrste.» Å, kor vi treng dette ropet frå Jesus i dag: Kom i hug kona åt Lot.

Det måtte vera svært for Lot å sjå røyken frå Guds dom. Han står som ein ribba og ein åndeleg nedbroten mann. Han tenkte vel då han gjekk inn i Sodom at han skulde vera eit ljós. Misjonsarbeidet er misslukka. Hans familie er åndeleg gått tapt. Det meste han åtte var gått opp i flammene. Hans nederlag totalt. Satan hadde nok sagt han noko anna då han gjekk inn. Nå var hans lovnad oppfylt på ein

fryktelig måte. Det er svært å sjå, ikkje noko altar etter han. Kvifor? Skal tru om det var missunning? Han ville gjerne visa at han var like god som Abraham. Han vart berga som ein brann utav elden, men hans livsverk gjekk tapt. Det er inga kveldsol som skin over hans livskveld, men slik løner vantrua til alle tider. Sjå både Saul, Demas og Annanias og Safira.

Abrahams fall og synder var og store, men alltid vart han berga ut or dei. Han hadde bruk for alteret, og å høyra Herrens røyst til tru og lydnad. Difor står det over hans liv: Abraham trudde Gud og det vert rekna han til rettferd!

Kva står over ditt og mitt liv? Må vi svara ærleg for Herrens åsyn.

Odd Dyrøy

Å vera anerkjent av Gud!

Paulus skriv i Den Heilage Ande til sin unge forkynnar og medarbeidar: «Legg vinn på å kunna stiga fram for Gud (for Guds åsyn) som ein som held prøve, (er anerkjent av Gud), ein arbeidar, (det er få arbeidrar), som ikkje tarv skjemmast, med di du lærer sanningsordet retteleg, (i det du skiljer (skjerer) sanningsordet rett).» 2. Tim. 2, 15.

Og vidare i v. 19 talar Paulus

om at både apostlane og profetane skilde retteleg i si forkynning:

«Guds faste grunnvoll (som nettopp er apostel- og profet-grunnvollen) stend og hev dette innsiglet (kjennemerke):»

«Herren kjenner (anerkjenner) sine» (Gal. 4, 9) og

«Kvar den som nemner Herrens namn, lat han venda seg frå urettferd, (vondskap).»

Og dette er avgjerande også på

domedag å vera kjend av Brudgommen. Mat. 25. Kven er det som Gud kjenner som sine? Jau, det er ingen andre enn dei Han sjølv har rettferdigjort. Altså: Apostlane og profetane skilde klårt i forkynninga om kven som levde med Gud og kven ikkje. Det same gjorde JESUS: «Denne gjekk rettferdigjort heim til sitt hus, men hin ikkje;...» Luk. 18, 14.

Likeeins var det klår forkynning både hjå profetane og apostlane når det galdt forkynning til helging: «Kvar den som» Alle sanne kristne vender seg dagleg frå urettferd. Det viser seg i det praktiske liv at du er ein kristen.

Og her er inga samanblanding som alle falske forkynnurar har. Først liv i Gud, som eit barn som blir født, og så eit skrik. Ei vedkjennung at eg har liv i Gud og er anerkjent av HAN!

Her vil eg vidare sitera O. Valen-Senstad, som også skil klårt mellom «forsoning» og «rettferdigjørelse»:

«De to ord «forsoning» og «rettferdigjørelse» dekker selve hjertepunktet i evangeliet. Den teolog og predikant som går feil her, forblir ikke blott utenfor nådens liv og lys i Guds Sønn, men vil også forføre de sjeler, som han er satt til å lære og forkynne frelsens og nådens budskap for. Og la det

straks være sagt: Det er uhyggelig få teologiske lærerar, prester og predikanter – som synes å ha greppt dette hjertepunkt, såvel i deres personlige gudsforhold som i deres forkynnelse for andre. –

Er de to ord «forsoning» og «rettferdigjørelse» to benevnelser for samme sak, eller er det navne for *forskjellige ting*?

Et sikkert kjennetegn på, at en teolog og predikant betrakter dem som samme sak er at man fornekter, avsvekker eller bortforklarer Guds dom og vrede over synden. Den som gjør det, vil automatisk hevde at den *stedfortredende soningslidelse* er overflødig, og vil i forsoningen kun se noe såkalt subjektivt, nemlig at et menneske som ikke før har trodd på Gud, nu begynner å tro på Ham og dermed forliker seg med Gud etter Jesu forbillede. –

Den som derimot regner med Guds vrede og dom over synd som en fryktelig virkelighet, vil også komme til å regne med Kristi stedfortredende soningslidelse, sådan som Skriften gjør det.

Nå er der ikke skygge av tvil om at forsoning og rettferdigjørelse i følge Skriften er to *forskjellige ting*. For i forsoningen dreier det seg om at *JESUS KRISTUS* bærer verdens synd og lider Guds dom og forbandelse over synden *i vårt*

sted; men i rettferdiggjørelsen dreier det sig om at *synderen*, som tror på Kristus, får syndernes forlatelse av Gud og *tilregnes* Kristi rettferdighet.

Men denne forskjellen hindrer ikke at de to ord har noe felles, og det som er felles, er en bestemt guddommelig *handlemåte* og tenkemåte som heter *tilregning!* Ved soningen og forsoningen blir Jesus Kristus *tilregnet* verdens synd for å bære den og *lide dens straff!* Ved rettferdiggjørelsen blir *synderen tilregnet* Kristi rettferdighet for ved den å innsettes i barnekår hos Gud. (I begge tilfelle er det en avsagt dom hos Gud. HAN bød og det stod der.)

Derfor er «*tilregning*» selve nøkkelen til det sanne lys over forsoning og rettferdiggjørelse.»

Således om forsoningen i Esaias' profeti om den lidende

Messias: «Han blev *regnet* blant overtredere, og bar dog manges synd». 53. Jesus selv stadfester dette: Luk. 22, 37. Jesus bar våre synder (f. eks. Joh. 1, 29 og 1. Pet. 2, 24.), det innebærer at synden så å si ble overført og henført på Ham utenfra, altså *tilregnet* Ham! (Sml. 3 Mos. 16, 21).

Og om rettferdiggjørelsen i Rom. 4, som er det store hovedkap. i NT om Guds rettferdiggjørelsese-akt, der bruker Paulus ordet «*tilregne*» hele 11 ganger.» (Etter «Ordet som aldri kan dø» s. 83 fg.)

Les Rom. 4 sjølv i bøn om Guds Heilage Ande!

Anerkjent av Gud som Hans barn og også som hans medarbeider! Det er å vera under Hans velsigning.

Andreas A. Bø

Av nåde *alt jeg får*

Les Mt. 18, 23-25

Men da han ikke hadde noe å betale med, bød hans herre at han skulle selges, han og hans hustru og barn og alt han eide, og gjelden betales (v. 25). Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender

sier Hebr. 10, 31. *Forferdelig!* Stans opp for det! Det er en Åndens mann som skriver det og gir oss del i en guddommelig sannhet. Det er i virkeligheten Herren som sier oss dette, ved apostelen.

Disse som skriver er bare formidlere av *Herrens* ord.

Og Han skal ifølge sitt ord, en dag kreve hvert eneste menneske til regnskap for sitt liv. Det er jo Han som har gitt mennesket livet og alt. Og Han skal også kreve det til regnskap for hva det gjorde med det, etter sitt fullkommenhets krav. Hver eneste en av oss!

I Luk. 21 taler Jesus om den siste tid og om dommens dag. Og da sier Han igjen og igjen: «Det skal skje – «Det skal! Dette er altså en dag vi alle skal få oppleve. Det er vår fremtid! Herren har talt så.

Tenk over det, dersom du har et lettsindig forhold til synd. Dersom du lever rolig uten å eie visshet om barnekår hos Gud. Dersom du har slått deg til ro med hva du vet, men aldri har opplevd et møte med Herren i ordet. Trøstet deg, men aldri fått trøst.

Jeg leste i et intervju med en kjent person som hadde vært langt inne i døden, og han sa; «Jeg prøvde å tenke på Gud, men *det lot seg ikke gjøre.*» Tro aldri at det ligger i vår hånd hvilken dag vi skal omvende oss. *I dag* om du hører Hans røst lyder ordet. Tenk om du en dag skal bli ført fram for Ham, du som regnet det som en selvfølge at du skulle bli tatt i mot i himmelen, og så skal det bli åpenbart at du skylder ti tusen talenter

(v. 24). Det vil m.a.o. si en helt håpløs gjeld. Ti tusen talenter var i Israel på den tiden visstnok noe slikt som tyve årslønner. Mannen var fortapt (v. 25). Så nidkjær er Herren. Han skal en dag kreve sitt!

Og her i det 26. verset åpenbres dennemannens uredelighet. Tjeneren kastet seg da ned for ham og sa: «Ha tålmodighet med meg, så skal jeg betale deg alt sammen!» Er det slik du ber? Han var jo ikke klar over sin situasjon. Hvordan skulle han kunne betale?

Men slik opptrer det naturlige menneske, det som ikke er av sannheten overfor Gud. Bare gi meg tid så – . Bare hjelp meg Gud til det ene og det andre. Andre sier: «Gud krever da vel ikke mer enn vi kan gi?» Hva sier Jesus? «Vær *fullkomne* som eders himmelske Far er fullkommen.»

Det er jo vår barnelærdom at da mennesket falt i synd, så falt det også inn under den Hellige Guds forbannelse. Og hele skapningen med. Hva skal vi da gi Ham av det Han selv har forbannet?

Mannen var uredelig. Slik ba ikke tolleren nederst i templet, vet du. Nei. Gud vær meg arme syn- der nådig, det var hans bønn. Han ba ikke om hjelp og kraft. Nei, skulle han bli stående for Gud, da måtte Gud være *nådig*. Det var

hans erkjennelse. Og det er Gud! Han er nådig! Han er en Gud som ynkes (v. 27 og bl.a. Mt. 9, 36). Om ikke denne tjener innså sin situasjon så gjorde jo Gud det. Derfor står det ikke at Herren ville vente og gi ham sjanse til å betale, slik som han i sin uforstand ba om, men Han gav ham *det han trengte*. Han ettergav ham *alt!*

Nei, han innså ikke sin store gjeld. Det står også i beretningen om den bortkomne sønn om en som heller ikke innså det. *Den hjemmeværende sønn.* Derfor hadde han heller aldri tatt imot det som var rakt ham, men han drev og *arbeidet* for det. Han ville *fortjene* det ved *egne gjerninger*. Du skal være klar over at denne sønnen var fortapt i den tilstand han var. Mange mener han tross alt var frelst *fordi* faren jo sier: «Barn! du er alltid hos meg, og alt mitt er ditt.» Men vil du vite grei beskjed om dennes sanne tilstand så les Rom. 9, fra begynnelsen, om israelsfolket. Alt *tilhørte* dem! Barnekåret, herligheten, paktene, lovgivningen, gudstjenesten og løftene. Ja også *barnekåret* altså. Husk hva faren sa til den hjemmeværende: «Barn! du er alltid hos meg o.s.v.»

Alt, absolutt alt som kunne gis dem var gitt dem. *Det var deres!* Men hva hjalp vel det når de ikke

tok imot det? Det står jo om disse i Rom. 10, 3. De var ikke frelst!

Du har også hørt så mange ganger, hva som er deg gitt. Har du tatt imot det, eller strever du med å grunne din egen rettferdighet? Din munns frimodige bekjennelse til tross. Arbeider du i ditt hjerte på å få istand et fredsforhold til Gud? Den ubarmhjertige medtjener forsto ikke hvor stor gjelden var.

Her står; «Han ettergav ham gjelden.» Vi kjenner evangeliet. Det sier: «fordi en annen *betalte*.» Gud har aldri sett mellom fingrene med synd. Gjør det heller ikke.» Noen sier; «Han kommer ihu at vi er støv.» Og det skal da forstås dithen at Han tar det ikke så alvorlig med oss. Vi er jo bare mennesker, og det er menneskelig å feile o.l. Ja, Han kommer ihu at vi er støv, som det står, og Han ynkes. Men slik har Han ikke løst det, med et «pennestrøk». Han er en hellig og rettferdig Gud. Det måtte *betalles*. Synden måtte sones. Rettferdigheten måtte skje fyldest. Derfor taler også evangeliet så klart til oss. «Straffen lå på Ham for at vi skulle ha fred.» (Jes. 53, 5). *Det er Herrens vei!* han har lagt en klippefast, ja, urokkelig grunn for vår frelse. Ingenting kan rokke den. Om vi er troløse, så forblir Han trofast (2. Tim. 2, 13).

Som det sies i en sang; «— hva Sønnen meg har givet, gjør meg for Gud så kjær.»

Noen setter sitt håp fullt og fast til den nåde som skal bli dem til del i Jesus Kristi åpenbarelse. De har ikke noe å håpe på i seg selv. Der er bare synd og elendighet av alle slag. Det de frykter for er å komme bort ifra Jesus. Det er *dem* Han kommer for å hente.

Andre er kjødelig sikre. *Vi* selv-følgelig. Vi har det jo så i orden. Andre igjen strever og arbeider

bare for å oppleve en dag at gjel-den var for stor. Med alt sitt strev og arbeid kunne de ikke åpne por-ten. Den var og ble stengt!

Du, slike alvorlige ord møter Her-ren oss med, fordi Han vil ha oss inn den porten *Han selv* har åpnet. Den trange! Den som kjød og blod ikke kommer igjennom.

Trang er porten fordi det er av nåde. Smal er veien fordi det er av nåde helt frem.

Einar Kristoffersen

Kallet fra Gud

Fra solens oppgang til dens nedgang lyder Herrens stille kall.

Kom — for alt er rede, ferdig og fullbrakt.

*Misgjerninger er mange, det er synd i tusentall,
men Jesus vant oss en fullkommen drakt.*

I de lange nattetimer lyder kallet i fra Gud.

*Det var for vantro skyld at hine ei kom inn.
Jesus sonet synden, han oppfylte alle bud,
hører du hans milde røst og stille trinn?*

*Verdens røster drar og lokker, byder deg sin falske fred,
all dens glimmer blir iblant så rik og stor.*

*Ja den onde kan vi ofte som en lysets engel se,
for det står skrevet i Guds eget ord.*

Men han kaller ikke alltid, det i ordet skrevet står.

En dag han reiser seg og lukker Himlens port.

Guds ord er evig sannhet, vi må høste hva vi sår.

Hvilken gru om vi for evig må gå bort.

Men i dag om du hører Herrens milde, sterke røst.

Ja, Han selv har sagt, i dag er nådens tid.

Fred med Gud for Jesu skuld, å for en herlig trøst.

Hør, i dag, og la ei kallet gå forbi.

Innsendt av Annlaug Linkjendal

Kassetter fra sommerskolene 1989

Kryss av

Fra Solborg, Stavanger			
☐ nr. 1	R. Linkjendal: + O. Dyrøy:	side A side B	Ypperstepresten 1. Joh. 4, 1-6 Andakt
☐ nr. 2	O. Klavenæs:	side A side B	Guds råd til frelse Brudgommen – bruden
☐ nr. 3	L. Fossdal:	side A side B	2. Pet. 2, 1-9 Kristus, Guds kraft og Guds visdom
☐ nr. 4	E. Kristoffersen:	side A side B	Skilt fra Gud Forenet med Gud
☐ nr. 5	G. Nygård:	side A side B	Så stor en frelse 1. Mos. 22, 1-14
☐ nr. 6	M. Sandvær:	side A side B	De brydde seg ikke S. Ordspr. 2, 1-6
☐ nr. 7	SANGKASETT:		Solosang, duett og sanglag sunget på Solborg

Fra Drageid, Namdalen.

☐ nr. 8	O. Dyrøy:	side A side B	No ser eg Himlane opne Ap. gj. 10, 1
☐ nr. 9	O. Dyrøy: E. Kristoffersen:	side A side B	1. Joh. 3, 1-5 Gal. 1, 1-8
☐ nr. 10	E. Kristoffersen:	side A side B	Alt er ferdig Forlat oss vår skyld
☐ nr. 11	H. Fjære: Olav Fossdal:	side A side B	Arven Es. 53, 1-6
☐ nr. 12	Olav Fossdal:	side A side B	Joh. 14, 6 Luk. 4, 14-22

Kr. 25,- pr. kasett + porto.

Bestilling sendes: L. Fossdal, 3240 ANDEBU.

Dersom du ikke ønsker å klippe i bladet, skriv bestillingen på en lapp.